

HỒI 647

Nhân Tiền Thử Khắc

Bạt Phong Hàn hỏi: “Tử Lăng đang nghĩ gì thế.”

Từ Tử Lăng đang chăm chú nhìn Thấm Thủy chảy qua bình nguyên, bên dưới ánh chiều tà hai chiếc thuyền thủy sư Hạ quân từ cảng Vũ Trắc chạy ra nghe vậy bèn trả lời: “Ta đang nhớ Âm Hiến Hạc, sợ rằng y đã gặp phải họa bất trắc rồi!”

Bạt Phong Hàn mỉm cười nói: “Có lẽ là người vừa thay đổi suy nghĩ bởi lúc trước đôi mắt người lộ ra vẻ ảm đạm nhưng nhớ chắc không phải là nghĩ đến việc đại sát ấy đâu.”

Từ Tử Lăng ngượng ngịu nói: “Ta chỉ nhớ lại cái cảnh ở bên Thạch Thanh Tuyền ở trong rừng rồi liền tưởng từ nòng đến Đại Minh Tôn giáo rồi từ Đại Minh Tôn giáo nghĩ đến Âm Hiến Hạc, nếu y có mệnh hệ gì thì Đại Minh Tôn giáo không tránh khỏi liên đới.”

Bạt Phong Hàn nói: “Hồi ức là như thế đấy, cứ việc này dặt dầy đến việc kia, vì vậy ta rất ít khi suy nghĩ với hồi tưởng, đó là điều đại kỵ của tu hành võ đạo. Người tu hành không có quá khứ, không có tương lai, mà chỉ có hiện tại. Không những chỉ có hiện tại mà còn phải nắm lấy hiện tại, hiểu rõ hiện tại, nếu không sinh mệnh sẽ trở nên chông chênh như mộng ảo, rồi qua đi một cách mập mờ. Giống như ta lúc này ngoài việc nhìn về thành Vũ Trắc, thì đồng thời còn cảm thấy cái ‘ta’ ở trong thành Vũ Trắc, đó chính là tâm pháp quan trọng nhất mà ta lĩnh ngộ được sau một trăm ngày tu hành ở sa mạc.”

Từ Tử Lăng im lặng hồi lâu rồi giật mình nói: “Vì sao tâm pháp đơn giản thế mà ta chưa từng nghĩ tới, song tâm pháp này dễ hiểu mà khó làm. Trên chiến trường đối mặt với sinh tử, chúng ta bắt buộc không được bỏ lỡ bất kỳ một khoảng khắc nào trước mắt, nhưng bình thời rất nhiều nhân tố bên trong và bên ngoài khiến ta phải phân tâm, muốn đề phòng cũng không hết được, giống như lúc này ta đang nói chuyện với người nhưng lại không cảm thấy được rằng bản thân mình đang nói chuyện với người và lại không nắm được khoảng khắc hiện tại.”

Bạt Phong Hàn cười nói: “Tử Lăng có thể làm được, chỉ có điều người không yêu cầu bản thân, vì vậy mới mang tâm trạng thỏa mãn ung dung hưởng thụ cái mong manh bấp bênh của sinh mệnh, lúc nào cũng có cảm giác đi trong cơn mưa. Nếu người không có một

huynh đệ đi đến đâu gây rối đến đấy như Khấu Trọng thì có lẽ ngươi có được thành tựu như ngày hôm nay.”

Từ Tử Lăng phì cười gật đầu: “Phong Hàn huynh nhìn nhận rất chính xác, đúng là như thế. Sinh mệnh tự có sự sắp xếp, nhà Phật gọi đó là duyên phận, thầy tướng thì cho rằng đó là số mạng, giống như lần đầu chúng ta gặp Phong Hàn huynh, làm sao có thể ngờ rằng sẽ kết thành sinh tử chi giao với ngươi. Có lẽ đó là duyên số.”

Bạt Phong Hàn lộ vẻ nhớ lại, chậm rãi nói: “Tử Lăng đã gọi lên hồi ức của ta rồi. Tạm thời đành phải bỏ tâm pháp ‘khoảng khắc hiện tại’ sang một bên vậy. Nói thật lòng ta chưa bao giờ kết bạn với bất kỳ ai, chỉ tôn sùng các sống độc lai độc vãng, coi mọi việc xảy ra chung quanh như phù vân.” Ngừng một lát, y tiếp: “Ta thực sự cảm động vì tình huynh đệ thân thiết của các ngươi, ta chưa bao giờ gặp ai hoàn toàn vô tư hết lòng lo lắng cho nhau như các ngươi. Điều đó khiến ta không còn địch ý với các ngươi mà lại còn có thể trở thành bằng hữu của hai người, thật là một sự thống khoái trong đời.”

Từ Tử Lăng rất xúc động, Bạt Phong Hàn rất ít khi thổ lộ cảm xúc như vậy, có phải là vì sau khi ném thủ đoạn của Lý Thế Dân không còn lạc quan về chiến sự ở Lạc Dương, đang bị sinh tử tồn vong uy hiếp nên mới dễ xúc động như vậy.

Bạt Phong Hàn dõi mắt về phía Vũ Trắc thổ dài: “Sai Lý Nguyên Cát đến giám thị Lý Thế Dân, làm mỏng binh quyền của Lý Thế Dân quả thực là một nước cờ vô cùng lợi hại của Ma môn.”

Từ Tử Lăng ngạc nhiên: “Phong Hàn huynh nói lạ quá, có lẽ Lý Uyên và Lý Kiến Thành muốn Lý Nguyên Cát tham dự vào trận chiến Lạc Dương, tự dung sao lại biến thành kẻ sách gian mưu do Ma môn thao túng?”

Phong Hàn điềm tĩnh trả lời: “Tử Lăng ở trong cuộc nên quá, ta đứng bên cạnh xem nên sáng. Sư Phi Huyền chọn Lý Thế Dân làm chân chúa tương lai, quả thực là một ngòi bút thần đối phó với lưỡng phái lực đạo của Ma môn. Mà sự thực thì cho đến lúc này Từ Hàng Tĩnh Trai vẫn ở thế hạ phong trong cuộc đấu với Ma môn. Trước tiên bị Thạch Chi Hiền lật đổ Đại Tùy khiến thiên hạ rơi vào cảnh hỗn loạn, quần hùng cát cứ tranh bá. Nếu không phải Bích Tú Tâm khắc chế Thạch Chi Hiền thì nhất định Thạch Chi Hiền đã có thể đưa Dương Hư Ngạn lên thay Dương Quảng rồi đứng giật dây điều khiển đại cuộc. Sư Phi Huyền tinh tường nhận biết anh hùng, phán đoán được Lý phiệt là thế lực hàng đầu thống nhất thiên hạ, càng hiểu rõ Lý Kiến Thành và Lý Nguyên Cát người thì có thế lực của Đột Quyết, người thì có thế

lực của Ma môn, vì vậy quyết định ủng hộ cho Lý Thế Dân, khiến Lý Thế Dân trở thành dòng trong duy nhất trong các dòng đục của Lý gia.”

Từ Tử Lăng lộ vẻ suy nghĩ cau mày nói: “Nhưng điều đó cũng đẩy Lý Thế Dân đến chỗ trở mặt với cha và rơi vào hiểm cảnh bị huynh đệ chèn ép. Ôi! Về điểm này ta thật không hiểu Phi Huyền, ít nhất không cần phải rêu rao thái quá như vậy.”

Bạt Phong Hàn nói: “Chuyện này hết sức vi diệu, Lý Thế Dân là nhân vật đại diện của Lý phiệt, Phi Huyền ủng hộ Lý Thế Dân cũng như là ủng hộ Lý phiệt. Lý Uyên và Lý Nguyên Cát phải thấy vui mừng mới phải, chỉ có Ma môn mới hiểu rõ dụng tâm của Sư Phi Huyền. Vì vậy dùng trăm phương ngàn kế để phá hoại sự đoàn kết của Lý phiệt, lợi dụng sự sủng ái của phi tần, Lý Kiến Thành sợ hãi trước quân công cái thế của Lý Thế Dân, Lý Nguyên Cát thì muốn làm hoàng đế. Vì vậy cuộc đấu tranh giữa Lý Thế Dân và cha, anh thực chất là cuộc chiến đấu giữa Từ Hàng Tịnh Trai và lưỡng phái lục đạo.”

Từ Tử Lăng đồng ý: “Phong Hàn huynh phân tích hết sức thấu triệt và có sức thuyết phục.”

Bạt Phong Hàn nói: “Hiện nay điều Ma môn sợ nhất chính là Lý Thế Dân đối kháng với cha - anh mà lại giao hảo với các người. Phái Lý Nguyên Cát đến chiến trường Lạc Dương chính là sự phát triển theo chiều hướng này. Nếu Ma môn không đồng ý thì bọn Doãn Đức phi, Đồng Thúc Ni sẽ không nói giúp cho Lý Nguyên Cát trước mặt Lý Uyên, mà còn ảnh hưởng đến tâm trạng cầm quân của Lý Thế Dân. Chúng ta cứ chờ xem, Lý Nguyên Cát sẽ gây ra một số việc khiến chúng ta và Lý Thế Dân càng kết sâu thêm thù hận. Hẳn ý có mặt dự của Lý Uyên nên buộc Lý Thế Dân phải làm theo ý hấn một số việc.”

Trời tối dần, gió lạnh thổi tới Từ Tử Lăng cảm thấy mệt nhọc vô cùng.

Bạt Phong Hàn nói, hai mắt sáng quắc: “Người ta mệt mỏi vì quá khứ là một gánh nặng, mà tương lai bất trắc lại khiến người ta nghệt thở, vì vậy phải tập trung chú ý vào hiện tại, đó không chỉ là tâm pháp tu hành, mà còn là cách thức giữ gìn ý chí chiến đấu mạnh mẽ. Còn nhớ câu nói này của ta không? Ai táo gan hơn, kẻ đó đã sống, Từ Tử Lăng đã quyết định tác chiến cùng chúng ta thì nên vứt bỏ tất cả đi. Tử Lăng có hiểu hàm ý của ta không?”

Từ Tử Lăng gật đầu ra ý hiểu, đúng như Lý Thế Dân đã nói “trên chiến trường không là bạn tức là địch, không có khả năng thứ ba.”

oOo

Lưu Hắc Thát và Khấu Trọng cùng cưỡi ngựa đến Tây môn, quan quân giữ cửa trông thấy Khấu Trọng đều đứng nghiêm kính chào.

Khấu Trọng bảo Lưu Hắc Thát: "Không cần phải tiễn nữa! Ta trả ngựa cho ngươi. Về Lạc Dương đi hai cặng thì tiện hơn."

Lưu Hắc Thát trầm giọng nói: "Ta tiễn ngươi thêm một đoạn."

Hai người lẳng lẳng đi, chẳng ai nói năng gì.

Khấu Trọng nhún vai về thờ ơ, thúc ngựa theo Lưu Hắc Thát ra khỏi thành, cách xa đường cái quan từ từ phi ra thảo nguyên.

Lưu Hắc Thát thở dài: "Ta thật sự lo lắng Đậu gia sẽ thua trận này."

Khấu Trọng cười khở: "Đậu Kiến Đức mà ta vừa gặp không phải là Đậu Kiến Đức mà ta đã quen hồi đánh thành Lê Dương. Cùng một người mà sao có thể khác nhau đến thế?"

Lưu Hắc Thát trầm giọng nói: "Bởi vì mấy tháng nay y thuận buồm xuôi gió quá mà. Trước tiên thì phá được Vũ Văn Hóa Cập, sau đó lại đánh được Lê Dương, những nhân vật xuất sắc của quân Đường như Lý Thế Tích cũng là bại tướng dưới tay y. Kế đó lại hàng phục được Mạnh Hải Công, tất cả những điều đó khiến y tưởng rằng cái ngôi hoàng đế đã trở thành vật trong túi muốn lấy lúc nào chẳng được, bản chất không được kèm chế đã bộc lộ hết cả ra."

Khấu Trọng giật mình: "Hình như Lưu đại ca hết sức bất bình với lão Đậu, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thế?"

Lưu Hắc Thát phần nộ đáp: "Y bắt ta ở lại trông Lê Dương, rõ ràng là không tín nhiệm ta, sợ ta đầu hàng ngươi."

Khấu Trọng ủ rũ nói: "Lúc ta đến thì tràn đầy hy vọng, bây giờ thì thất vọng vô cùng, có thể nói là tuyệt vọng. Không ngờ Đậu Kiến Đức xốc nổi như thế. Đại ca có dự tính thế nào?"

Lưu Hắc Thát lấy lại bình tĩnh mỉm cười nói: "Có cái gì mà tính với toán, đằng nào thì ta cũng không sống hơn hai mươi tám tuổi, chết sớm một năm, chết muộn một năm đều

chẳng quan hệ gì hết. Ta sẽ mang tính mạng mình để chứng minh cho Đâu Kiến Đức biết Lưu Hắc Thát ta rốt cuộc là người như thế nào."

Khấu Trọng nhớ lại năm xưa y kể rằng Ninh Đạo Kỳ đã từng đoán y sống không quá một số tuổi nào đó, Lưu Hắc Thát vì nghĩ không sống được lâu nên cứ trơ mắt bỏ qua hết cơ hội này đến cơ hội khác khiến người ta chán nản. Gã bỗng thấy lòng xúc động vô hạn, thở dài nói: "Rốt cuộc là chuyện gì thế? Làm sao người có cơ hội nói chuyện với một con thần long bất thủ bất kiến vĩ như Ninh Đạo Kỳ? Mà làm sao y lại thất đức đến độ tuổi thọ của người khác. Những chuyện vô vị như thế tốt nhất là không nên để cho đương sự biết, chẳng may y đoán sai thì chẳng phải Lưu đại ca rất oan uổng hay sao?"

Lưu Hắc Thát vội nói: "Tiểu Trọng đừng vô lễ với lão nhân gia. Ta được ông ấy chỉ điểm là duyên phận tu mấy đời mới được. Lão nhân gia không hề nói ta sống không đến hai mươi tám tuổi mà chỉ nói đây chỉ nói đây là một cửa ải, trừ khi ta chịu từ bỏ cuộc sống chém giết, máu me nếu không thì lành ít dữ nhiều."

Khấu Trọng lắc đầu nói: "Ta là người đầu tiên không tin, số mệnh là số mệnh, một là có hai là không, vì vậy nếu thật sự có tồn tại số mệnh, thì làm gì có chuyện nếu với lại trừ khi đấy. Thử nghĩ xem, nếu số mệnh có hai khả năng, số mệnh con người có thể sửa đổi giống như đảo cổ bài thế thì cuối cùng sẽ thay đổi tất cả à."

Lưu Hắc Thát trầm ngâm một lúc gật đầu đáp: "Người nói đúng đấy, thế thì ta chết chắc rồi. Ninh Đạo Kỳ rõ ràng là chỉ an ủi ta đấy thôi, bảo ta tu đức chắc là để tích đức cho kiếp sau."

Khấu Trọng trố mắt ngạc nhiên, gã vốn nghĩ hết cách để giải nổi tranh cãi của Lưu Hắc Thát nào ngờ kết cục ngược lại, lại đi xóa bỏ tia hy vọng cuối cùng của y.

Lưu Hắc Thát cười ha hả: "Sống chết có số, phú quý bởi trời, đại trượng phu da ngựa bọc thây, chiến trường là nơi trở về tốt nhất của ta. Chết sớm một chút cũng có là cái khỉ gì đâu. Chúng ta đừng lãng phí thời gian vào việc này nữa. Vì sao Ninh Đạo Kỳ phải hạ mình đến chỉ điểm cho ta con đường tương lai, đến bây giờ ta cũng không hiểu được. Nghe nói người sẽ giao thủ với Ninh Đạo Kỳ, có việc đó không?"

Khấu Trọng gật đầu: "Đúng là có chuyện ấy, y gắng sức khuyên giải ta không được thì lại muốn giết ta, không hiểu tại sao lại điểm hóa cho ta về mặt võ học rồi cười cười bỏ đi, thật kỳ quặc!"

Lưu Hắc Thát giật mình nói: “Có lẽ người đã nhận ra ngươi là mình chủ thống nhất thiên hạ trong tương lai chưa biết chừng.”

Khấu Trọng bỗng nhớ đến một chuyện khác, thấy run sợ trong lòng liền bảo: “Lưu đại ca đừng nói đùa, ta không chết đã là may mắn lắm rồi.”

Lưu Hắc Thát thở dài: “Tiểu Trọng có bao giờ nghĩ rằng Đậu Kiến Đức sẽ kiềm ngươi như thế này chưa?”

Lúc này họ còn cách chỗ Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn ẩn nấp chừng hơn một dặm, Khấu Trọng ghì ngựa cười khở: “Ai mà lường được chuyện này? Ta cứ ngỡ rằng Đại vương của huynh là một bá chủ hào hùng đại nhân đại nghĩa tấm lòng rộng mở, nào ngờ chỉ là một sự lầm lẫn.”

Lưu Hắc Thát nói: “Tuy Đậu gia một lòng muốn làm hoàng đế nhưng bản thân vẫn là một người có tình có nghĩa, chỉ có điều sức uy hiếp của ngươi quá lớn. Từ sau trận chiến Lê Dương, ngươi đã tạo được thanh danh rất vang dội trong quân đội Đại Hạ, thậm chí còn hơn cả Đậu gia. Cũng như Lý Thế Dân đối với Lý Nguyên Cát và Lý Kiến Thành, ngươi có ta tình như anh em, ngươi lại có Tống Khuyết chống lưng, nếu ngươi có ý tranh thiên hạ với Đậu gia thì không cần phải đánh, quân ta đã chia năm xẻ bảy, y kiềm ky ngươi không phải là không có lý do đâu.”

Khấu Trọng lắc đầu cười khở: “Lưu đại ca về sớm đi. Ngươi đi tiền ta thế này, Đại vương ngươi không hoài nghi ngươi nói xấu sau lưng mới là lạ đó.”

Lưu Hắc Thát điềm nhiên nói: “Một người sắp chết thì chẳng quản nhiều thế để làm gì, ngươi không cần lo lắng cho ta. Có điều đưa người ngàn dặm cũng có lúc phải chia tay, ta tiễn ngươi đến đây thôi, hy vọng ba huynh đệ chúng ta còn có cơ hội gặp mặt, cho ta gửi lời hỏi thăm Tử Lăng.”

Khấu Trọng cảm thấy tan nát cõi lòng như sinh ly tử biệt nhưng không thể thay đổi gì được đành chào “Lưu đại ca bảo trọng”, rồi nhảy xuống ngựa chạy đi thật nhanh.

Bạt Phong Hàn nhìn thấy Lưu Hắc Thát cùng với hai con ngựa phi đi mỗi lúc một xanh trầm giọng hỏi: “Đậu Kiến Đức rốt cuộc là người như thế nào?”

Từ Tử Lăng đang buồn bã cảm thấy không ổn, lẽ ra Lưu Hắc Thát nên đi thêm một quãng nữa để chào họ một câu mới phải bèn lắc đầu nói: “Ta không quen y lắm mà cho dù quen thì sao? Mỗi người đều có lập trường và lợi ích thiết thân khác nhau, cái gì cũng có thể

thay đổi tùy theo tình hình. Vương Thế Sung chính là một ví dụ tốt. Người thử xem xem, chẳng hạn y giữ được Lạc Dương thì liệu sẽ cư xử với chúng ta thế nào?”

Bạt Phong Hàn lạnh lùng nói: “Vương Thế Sung hồng từ lâu rồi, bất luận là bên nào thắng, thì cũng không đến lượt Vương Thế Sung thống nhất thiên hạ. Vương Thế Sung bất chấp thể diện cầu viện các người, hoàn toàn không có tư thế bá chủ một phương, chỉ muốn giữ vững cái mạng của mình. Y lại có quan hệ mật thiết với Ma môn, Lý Thế Dân anh minh quyết đoán như thế, sau khi phá được thành nhất định sẽ chém Vương Thế Sung, trừ khi Lý Nguyên Cát cản trở từ bên trong, nếu không sẽ không có khả năng.”

Từ Tử Lăng ngạc nhiên nói: “Phong Hàn huynh đánh giá tình hình còn thấu triệt hơn ta và Khấu Trọng.”

Bạt Phong Hàn nói: “Ta lớn lên trong hoàn cảnh gian khó, ta chỉ nói những chuyện tâm lang thủ lạt, việc gì cũng nhìn từ góc độ công lợi, vì vậy có thể có một cách nhìn khác đối với mỗi sự việc.”

Lúc này Khấu Trọng đã trèo lên tới nơi, ngồi xuống bên kia Bạt Phong Hàn thở dài: “Cuối cùng ta đã hiểu vì sao Sư Phi Huyền chọn Lý Thế Dân làm chân chúa tương lai.”

Hai người nghe vậy cùng ngạc nhiên, Khấu Trọng không phải là Sư Phi Huyền, làm sao hiểu được dụng tâm của Sư tiên tử, Bạt Phong Hàn thích thú bảo: “Nói ra xem sao.”

Khấu Trọng nói: “Đây hoàn toàn không phải là quyết định của một mình Sư Phi Huyền, nhất định phải có sự đồng ý của Ninh Đạo Kỳ, đại diện cho đạo gia. Ninh Đạo Kỳ thì dựa vào nguyên tắc nhìn người của ông ta, nhìn vào tướng mạo mà nhận ra Lý tiểu tử có tướng đế vương, bởi vậy Sư Phi Huyền mới dám đặt sự ủng hộ của mình vào người được chọn.”

Bạt Phong Hàn xì mũi: “Ta là người đầu tiên không tin cái trò xem tướng lừa đảo của bọn thuật sĩ giang hồ. Ninh Đạo Kỳ thì làm sao chứ? Ta thừa nhận tướng mạo cũng có chỗ xấu chỗ tốt, ví như đẹp xấu khác nhau có ảnh hưởng nhất định đến số mệnh, nhưng nếu mà nói trên đời có cái gọi là tướng đế vương thì tuyệt đối là nhầm nhí.”

Khấu Trọng hỏi Từ Tử Lăng: “Lăng thiếu gia nghĩ thế nào?”

Từ Tử Lăng nhíu mày đáp: “Từ xưa tới nay, thuật xem tướng vẫn được lưu truyền, Ninh Đạo Kỳ chắc chắn là một người rất tinh thông thuật này. Nếu nhìn tướng mạo thì Lý Thế Dân là phù hợp với tiêu chuẩn tuyển chọn của ông ta, có điều ta đồng ý với Phong Hàn huynh, trên đời không có cái gọi là tướng đế vương, Ninh Đạo Kỳ chẳng phải thần tiên, nhất định sẽ có lúc chầm sai.”

Khấu Trọng cười ha hả: "Mong rằng không phải các người đang an ủi ta. Kệ cha số mệnh, Khấu Trọng ra vĩnh viễn không chịu nhận thua, Lý Thế Dân có bản lĩnh thì làm thịt ta đi xem."

Bạt Phong Hàn trầm giọng nói: "Nên nói là làm thịt ba huynh đệ chúng ta đi xem."

Khấu Trọng cảm động ôm Bạt Phong Hàn thật chặt, cười nói: "Trước đây chẳng phải người đã từng nói rằng tình hình không thuận lợi thì người sẽ bỏ chạy đi ư?"

Bạt Phong Hàn cười khổ: "Bây giờ ta không phải là loại người ấy nữa rồi. Đi thì mọi người cùng đi, ở thì mọi người cùng ở."

Từ Tử Lăng hỏi: "Có phải người đã thất bại bên Đậu Kiến Đức rồi không?"

Khấu Trọng uể oải nói: "Người nói cũng không chệch với sự thật là bao! Tuy y nói rằng sẽ đưa quân cứu viện nhưng lòng đề phòng và ngờ vực chúng ta càng tăng, khiến ta không cách nào đưa ra mưu kế cho y. Ôi! Lý Thế Dân đã nhìn thấu suốt con người Đậu Kiến Đức, thế mà Đậu Kiến Đức chẳng để y vào mắt, chưa khai chiến đã dương dương cho rằng biết trước kết quả."

Từ Tử Lăng hỏi: "Có Lưu đại ca giúp thì Đậu Kiến Đức cũng có thực lực."

Khấu Trọng có vẻ bất lực: "Lão Đậu ra lệnh cho Lưu đại ca ở lại giữ Lê Dương."

Bạt Phong Hàn biến sắc: "Đậu Kiến Đức thua Lý Thế Dân cả về quân lực và tài trí, thế thì sao mà đánh được?"

Hai mắt lóe sáng, Khấu Trọng chậm rãi nói: "Vì vậy chúng ta phải dựa vào bản thân mình, khi Lý Thế Dân đưa quân đến Hồ Lao đánh Đậu Kiến Đức thì cũng là lúc chúng ta phản công bao vây ngăn chặn quân Đường. Bây giờ chúng ta trở về Lương Đô đã, bắt lấy nội gián, sau đó bí mật tập hợp một vạn quân tinh nhuệ, dùng Phi Luân thuyền làm chi viện đường thủy, vận chuyển lương thảo và phương tiện phá trại công thành, khi Đậu Kiến Đức từ mặt Đông tiến đánh Hồ Lao chỉ cần quân đội chúng ta đột phá trùng vây Lạc Dương đến được bốn mặt Hồ Lao cắt đứt sợi dây liên hệ của Lý Thế Dân và cánh quân vây thành là chúng ta có cơ hội thắng một cách đẹp đẽ, thế là thiên hạ không đến lượt Lý phiệt xưng hùng."

Bạt Phong Hàn gật đầu: "Gan dạ lắm!"

Từ Tử Lăng nói: "Người và Phong Hàn huynh trở về Lương Đô, còn ta phụ trách việc đi Lạc Dương gặp Dương công và Vương Thế Sung, báo cho họ yên lòng."

Khấu Trọng đồng ý: “Chúng ta sẽ đợi người ở Trần Lưu, đợi người đến rồi mới xuất phát, tốt nhất là có thể dẫn theo chim ưng và ngựa.”

Từ Tử Lăng nói: “Được, nhưng trước khi đi Lạc Dương, ta phải đến Tịnh Niệm Thiền Viện một chuyến, tìm Liễu Không nói vài câu chuyện.”

Khấu Trọng kinh ngạc hỏi: “Tìm Liễu Không làm gì? Có chuyện gì để nói?”

Từ Tử Lăng đưa mắt nhìn thảo nguyên vô tận thông thả nói: “Ta muốn nhờ ông ấy nhắn tin cho Phi Huyền, bảo với Phi Huyền rằng ta không có lựa chọn nào khác, phải đi con đường mà cô ấy không muốn cho ta đi. Chỉ thế thôi!”

- o O o -